

Într-o zi de iarnă, Kay se uita pe fereastră, urmărind dansul fulgilor de nea. La un moment dat, observă cum unul dintre fulgi se făcea din ce în ce mai mare, până se transformă într-o frumoasă zână. Aceasta îi făcu semn prin geam și îl chemă la ea. Kay se sperie și fugi de la fereastră.

Într-o altă zi, pe când Kay și Gerda se jucau pe afară, băiatul se plânse: „M-a lovit ceva în piept! Mi-a intrat ceva în ochi!” Erau cioburi foarte mici din oglinda magică. În curând, inima lui Kay avea să fie ca un bulgăr de gheață.

Pe când Kay se juca cu băieții prin zăpadă, o sanie mare se opri în dreptul lor. Kay se urcă în sanie și aceasta porni într-un vârtej de zăpadă, lăsându-i pe ceilalți copii cu gura căscată. Kay era însă îngrozit. Încercă să spună o rugăciune, însă nu reuși să-și amintească niciuna. La un moment dat, vârtejul se risipi și Kay văzu că vizitiul era chiar zâna pe care o zărise la fereastră – Crăiasa Zăpezii.

